

Strast, razum, patos i emocije

Tekst pročitan na otvaranju izložbe Igora Bogojevića u galeriji Centar, Podgorica, 2007.

U savremenom slikarstvu stvarnost posmatrana unutrašnjim očima umjetnika nekad dobija konotaciju misteriozne i enigmatske mitske praslike, čiji smisaoni karakter je sakriven u sistemu asocijativnih formi, znakova i simbola. Ova orijentacija povezana sa individualnim 'obrednim' procesom u kome se realnost transponuje u istinska amorfnu stanja i kodirane spoznajne prostore, karakteriše slikarsko djelo Igora Bogojevića koji je završio poslijediplomske studije na FLU u Atini i Cetinju, a koji nam se samostalno predstavlja na izložbi u galeriji Centar u Podgorici.

Ovaj mladi umjetnik prepoznatljive figurativne orijentacije i autonomnih organskih modusa, svoj slikarski svijet projektuje u metafizičko višeznačje gdje se odvija sistematsko redukovanje i apstrahovanje stvarnog. U definisanju personalnih duhovnih sadržaja, estetskih, emotivnih i plastično-pikturalnih referenci on se usredsređuje na jedan motivski fenomen preko kojeg iskazuje primarne attribute svog likovnog kreda. Naime, u tjelesnom korpusu konja, njegovim fizičkim osobenostima: energiji, snazi, dinamici, nalazi elemente koji akcentuju i konkretizuju njegove dominantne stilske odrednice.

Simbolička svojstva konja koja se mogu pratiti kroz predanja, mitove, obredne rituale, pjesme i priče definisao je iznijansiranim likovnim jezikom kojim iskazuje, kako sam kaže: 'snagu erotskog, onog potisnutog arhetipskog i protogonog... strast, razum, patos i emocije'. Ulazeći u srž ove problematike Igor je vršio drastične transfiguracije koje su dovele do stvaranja apstraktno-asocijativnih konglomeracija. Realni oblici postali su ne samo povod nego i posljedica jednog ekspresivnog zamaha u kojem je postignuto jedinstvo gesta i akcije.

Pored konja još jedan sadržinski element postaje važan činilac u definisanju njegovih idejnih i plastičnih stavova. Dorski stub čija ga je statičnost, snaga i postojanost privukla za vrijeme četvorogodišnjeg studiranja u Grčkoj, Igor je ugradio u svoje slike kao znak koji ima mnogostruku ulogu. On egzistira kao dio formalnih cjelina ili van njih, ali uvijek u svojstvu latentnog elementa koji unosi sklad i red, dok konj, izvor nagonskog i duhovnog, mira i borbe, dobra i zla, potencira tanatokratsku mahnitost koja vodi samouništenju.

Unutrašnje razaranje nastalo pod dejstvom nedefinisanih sila projektovalo se na spoljašnje forme, gdje samo neki prepoznatljivi dio tijela (glava, noge, kopita...) evocira na mimetičku stvarnost. U ovim konvulzivnim cjelinama gdje se preklapaju anatomske dijelovi tijela rođen je novi mikrokosmos u kojemu se ponovo integriše ono jednom već razoreno. Razjapljeni usta, izobličene glave, lobanja konja i dijelovi anatomske gradje koegzistiraju sa enigmatiskim morfološkim znacima u jedinstveno formalno i simboličko jezgro.